

Vinndläpärbano

JON BÖHLMARK - BENNY SOLIN

Så här började det: En svettig vikingagubbe kommer hem till Sollerön efter en handelsresa i sydost. Omåttlig är den glädjen han känner när han kastar av sig hjälmen, svärdet och till sist skölden som svävar som en farkost över gårdsplanen och landar i en gammal mjödtunna. Detta var historiens första BIO som är dagens uttryck för att kasta en »Basket in one«.

Vid Solleröparken hänger en sköld liknande en anslagstavla. Där börjar den 18 hål och drygt 3 km långa banan. Först kastar man sig igenom en korridor kantad av asp, björk och tall och sedan ut på de öppna ytor som omgärdar träningsplanen och fårhagarna ner mot diket. Vidare löper banan längs elljusspåret med de avslutande fyra hålen inne på parkenområdet.

Som spelare utmanas man att kasta olika typer av frisbees för att hitta fram till målkorgarna med så få kast som möjligt. Banan är snäll mot nybörjaren och en trevlig söndagspromenad i sämsta fall. Bansträckningen är gjord med tanke på de förutsättningar som finns på platsen. Området används inte bara av discgolfare utan också av andra motionärer. Här tänker man sig kanske att det blir en del personskador, när man ska samsas på samma yta. Erfarenheten hittills är dock att det istället uppstår tillfällen att visa varandra hänsyn eller till

Vera Nääs. Foto: Torbjörn Nääs

och med möjlighet att låna eller låna ut en disc att kasta med.

Arbetet bakom banans tillkomst rymmer ett par intressanta insikter, bl.a. den att har man på Sollerön bra idéer och är beredd att jobba för dem kan man få saker att hända. Här finns samarbetspartners som stöttar. Listan skall göras lång i det här fallet.

Sollerö sockenförening är delaktiga i fördelningen av de s.k. vindpengarna. Här söktes och beviljades ett bidrag på 10000 kr. Sollerö IF hade sedan tidigare fått idéerna presenterade för sig och intagit en positiv inställning. Man stod bakom ansökan.

Yrkesakademien i Mora hade en viktig roll i processen att tillverka de metallkorgar som utgör discens slutliga destination. Arbetet lades upp så att lärandeprocesserna samspelade med resultatet på ett fint sätt. Det var stolta svetsare som kastade invigningsrundan det året.

Ingvar på Ingvars Lack förstod att stötta Solleröborna med lack. Företaget LL-teknik har levererat kätting. Per Lundqvist sponsrade med bänkar. Eftersom det saknades discar att kasta med erbjöd sig Konsum att sälja discar till ett förmånligt pris. Till dags dato har man sålt c:a 1500 exemplar. Här finns ett antal olika varianter som skiljer sig beroende på hur de betar sig i luften.

Foto: Torbjörn Nääs

Utkastmattorna är av återvunnet material från det gamla konstgräset på Prästholmen. De pinnar som skyltar banan har fallit offer för olika naturkrafter. Dock ska noteras att efter 5 år har ingen åverkan skett på informationstavlan. Skötsamma öbor finns det gott om och skräp i banan plockas upp lika snabbt som det slängs.

En rolig detalj i sammanhanget kan vara den att man från myndighetshåll bedömde att banan var bygglovspliktig. En frisbeegolfbana står formulerad som golfbana i lagtexten. Nå, vad göra? Att det sedan i landet i övrigt väldigt sällan krävs bygglov (Hemus, Grönklitt) är en helt annan berättelse. Avgiften för bygglov skulle då från början utgöras av banans hela yta. Men här var stadsarkitekten omdömesgill och tänkte om, och bara en avgift motsvarande korgarnas sammanlagda yta betalades.

Banan har varit i bruk i fem sommarsäsonger. Den invigdes 2013 med nio korgar och utökades 2014 till arton. Att den fått några år på nacken visar sig i hur banan alltmer växer ihop med sin miljö. Stigar där spelare genar skapas. Buskar tenderar att bli mindre och färre. Vissa träd får använda sin kraft till förnyad barkproduktion. Frisbeespelarens påverkan är inte helt olik fårens. Gräsklippning

undantagen. Här har banan fått ett stort lyft i samband med att SIF börjat samarbeta med golfklubben. Greenkeeper Mårten Mattsson klipper banan för golfspel.

Sedan hösten 2015 finns det ytterligare två frisbeegolfbanor i kommunen, en i Hemus och en i Gesundabergets pister. Hemus har tallhedskaraktär, medan Gesundabanen är en riktig nöt att knäcka. Tillsammans har de tre banorna en varierad karaktär och det skulle inte förvåna oss om Siljan Runt vinndläpär blir en kassako för SIF om ett par år.

Utan Tom Erik Moen hade banan varit ospelbar långa stunder på året. Tom har med punktlighet och plikt sett till att hålla banan klippt i snart 5 år. Eldsjälarna finns ännu.

Sollerörmästerskapet har arrangerats i 5 år. De regerande mästarna heter Erik Nääs, herrklass, Lisa Öhman, damer, och Love Häll, junior. En varm sommarkväll kan man i kören av fågelkvitter höra grova svordomar som uttryck för ett misslyckat kast eller oproportionerliga mått av otur. De erkänt fruktade korgarna med trög kätting väcker respekt hos duktiga spelare.

Lisa Öhman, Love Häll och Erik Nääs. Foto: Jon Böhlmark

Vinndläpär. Foto: Jon Böhlmark

Namnet får vi inte glömma. Nå, det fanns inget lokalt begrepp för att beskriva denna sport, varpå en tävling i Solleröbladet utlystes. I juryn satt bland andra Margit Andersson. Bland bidragen fanns stollekast och snekast, men vinnaren Stefan Karlsson myntade alltså begreppet *vinndläpär*.

Jon Böhlmark, Benny Solin